

Sygn. akt III AUa 882/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Lucyna Ramlo (spr.)
Sędziowie:	SA Grażyna Horbulewicz SA Alicja Podlewska
Protokolant:	stażysta Anna Kowalewska

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2016 r. w Gdańsku

sprawy P. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek apelacji P. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 marca 2016 r., sygn. akt VIII U 87/16

oddala apelację.

SSA Alicja Podlewska SSA Lucyna Ramlo SSA Grażyna Horbulewicz

Sygn. akt III AUa 882/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 listopada 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił P. K. prawa do emerytury pomostowej z uwagi na to, że ubezpieczony nie udowodnił wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy wskazał, że do okresu pracy w warunkach szczególnych uwzględnił okresy od 01 października 1986r. do 31 grudnia 1989r. oraz od 29 października 1990r. do 10 stycznia 2001r. Organ rentowy nie uwzględnił do okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych okresu od 11 stycznia 2001r. do 31 marca 2012r.

Od decyzji tej odwołanie złożył ubezpieczony P. K., zarzucając jej błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż ubezpieczony nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych w okresie od 11 stycznia 2001r. do 31 marca 2013r. oraz naruszenie prawa materialnego poprzez nieprzyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury pomostowej w sytuacji,

gdy spełnia on ustawowe przesłanki nabycia prawa do tego świadczenia. Ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do emerytury pomostowej.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasową argumentację.

Wyrokiem z dnia 23 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Ubezpieczony P. K. zatrudniony został w Zarządzie (...) Przedsiębiorstwie Państwowym na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 8 września 1986r. Ubezpieczony zatrudniony został w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku robotnika niewykwalifikowanego.

Od 1 października 1986r. ubezpieczony zatrudniony był na stanowisku sztauera.

Od 1 kwietnia 1987r. ubezpieczony zatrudniony był na stanowisku sztauera-trymera.

Od dnia 1 lipca 1994r. ubezpieczony stał się – na zasadzie art. 231 k.p. – pracownikiem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G..

U pracodawcy wyodrębnione były brygady przeładunkowe oraz brygada gospodarcza.

Ubezpieczony wykonywał czynności sztauera-trymera w brygadzie przeładunkowej.

Członkowie brygady przeładunkowej wykonywali czynności bezpośrednio przy przeładunków towarów sypkich (zboż), w ładowniach statków – rozgarniając i wyrównując zboże przy załadunku, lub też wygarniając lub zagarniając zboże przy rozładunku. Przy przeładunku wykorzystywany był sprzęt przeładunkowy, jednakże nie powodowało to, że nie były wykonywane prace sztauerskie przez pracowników w ładowniach statków.

W dniu 10 stycznia 2001r. wystawione zostało zaświadczenie lekarskie nr (...), w którym wskazano, że ubezpieczony jest zdolny do pracy na stanowisku sztauera-trymera od dnia 11 stycznia 2001r., przy czym wskazano, że ma on zakaz dźwigania ciężarów powyżej 5 kg na stałe.

W dniu 11 stycznia 2001r. ubezpieczony zwrócił się do pracodawcy o przeniesienie go z brygady 269 (brygady przeładunkowej) do brygady gospodarczej z dniem 11 stycznia 2001r. Ubezpieczony wskazał, że został skierowany przez lekarza zakładowego do lekkiej pracy.

Pracodawca wyraził zgodę na przeniesienie ubezpieczonego do pracy w brygadzie gospodarczej. Jednocześnie wskazał, że z uwagi na zmianę zasad wynagradzania (niższe zarobki) sugeruje podniesienie stawki osobistego zaszeregowania.

Od dnia 11 stycznia 2001r. ubezpieczony został przeniesiony do pracy w sekcji gospodarczej na stanowisku sztauera-trymera za wynagrodzeniem w wysokości 7,60 zł/godz. wg 4 kategorii zaszeregowania.

Brygada gospodarcza zajmowała się pracami przygotowawczymi i zakończeniowymi związanymi z przeładunkiem. Jej zadaniem było m.in. uprzątnięcie sprzętu, utrzymanie porządku i czystości na nabrzeżach, wykonywanie prac porządkowych. W razie konieczności osoby tam zatrudnione wykonywały też prace bezpośrednio przy przeładunku.

Od dnia 1 stycznia 2004r. ubezpieczony zatrudniony był w sekcji gospodarczej na stanowisku brygadzisty sztauera-trymera.

Do obowiązków ubezpieczonego na stanowisku brygadzisty należało m.in. kierowanie pracą podległych pracowników, dopilnowanie stosowania przez podległych pracowników bezpiecznych metod pracy, przepisów bhp i p.poż, kontrolowanie obecności pracowników na stanowiskach pracy, organizowanie i udział w pracach związanych z

utrzymywaniem w czystym i uporządkowanym stanie ulic, nabrzeży i terenów dzierżawionych przez pracodawcę, organizowanie i nadzór nad wykonywaniem bieżących napraw i usuwaniem usterek w pomieszczeniach użytkowanych przez pracowników, prowadzenie prac związanych z czyszczeniem torów, rozjazdów, odśnieżaniem i wysypywaniem piaskiem w okresie zimowym chodników, parkingów, ulic i placów na terenie pracodawcy, prowadzenie spraw związanych z magazynowaniem, konserwowaniem i wykonywaniem drobnych napraw pomocniczego osprzętu przeładunkowego, kontrola prawidłowego wydawania i przyjmowania przez magazynierów pomocniczego osprzętu przeładunkowego i materiałów sztauerskich oraz prowadzenie ewidencji, wycofywanie z eksploatacji uszkodzonego i zużytego osprzętu oraz sporządzanie protokołów zużycia i zgłaszanie potrzeby zakupu nowego osprzętu.

Z dniem 31 marca 2012r. stosunek pracy ubezpieczonego z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w G. uległ rozwiązaniu – za wypowiedzeniem przez pracodawcę z przyczyn niedotyczących pracownika.

Okres składkowy i nieskładkowy ubezpieczonego wynosi 32 lata 3 miesiące i 3 dni.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. uwzględnił jako okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych okres od 1 października 1986r. do 31 grudnia 1989r., oraz od 29 października 1990r. do 10 stycznia 2001r., tj. 12 lat, 2 miesiące i 4 dni.

Okoliczności faktyczne w sprawie Sąd I instancji ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w toku postępowania. Treść i autentyczność dokumentów nie były przez strony kwestionowane i budziły wątpliwości. Dokumenty prywatne zostały więc uznane za wiarygodne w rozumieniu art. 245 k.p.c., zaś dokumentom urzędowym Sąd przyznał moc dowodową na podstawie art.244 k.p.c.

Sąd I instancji wziął również pod uwagę zeznania świadków G. B. (1) i J. W. (w zakresie uznanym za wiarygodne) oraz – częściowo – zeznania ubezpieczonego P. K..

Zeznaniom świadka G. B. (1) Sąd Okręgowy przyznał walor wiarygodności, bowiem są one logiczne, koherentne i nie zawierają wewnętrznych niezborności. Świadek w sposób przekonywający opisał organizację pracy w zakładzie pracy w spornym okresie; wyjaśnił różnice pomiędzy zadaniami brygad przeładunkowych oraz brygady gospodarczej. Zeznania świadka w części korelują z dokumentami zgromadzonymi w toku postępowania, w szczególności zaś – zebranymi w aktach osobowych ubezpieczonego, a dotyczących przebiegu jego zatrudnienia. W części relacja świadka pozostaje w zgodzie z zeznaniami świadka J. W. oraz samego ubezpieczonego. Sąd nie dopatrył się podstaw do podważania wiarygodności i mocy dowodowej zeznań świadka.

Zeznaniom świadka J. W. Sąd dał wiarę w części. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka co do samego faktu pracy z powodem w jednym zakładzie pracy. Brak jest podstaw do podważania wiarygodności zeznań świadka co do pracy na jednym rejonie z powodem, bowiem nie może budzić wątpliwości, co do 10 stycznia 2001r. ubezpieczony pracował w brygadzie przeładunkowej (rejon IV). Świadek nie określił, w jakim okresie czasu współpracował z powodem na jednym rejonie; wskazywał, że było to w całym okresie zatrudnienia i nic się nie zmieniło. Zeznania świadka cechują się pewną niespójnością wewnętrzną. Z zeznań świadka wynika, że ubezpieczony sprawował nadzór nad pracownikami, co wskazywałoby, że zeznania świadka odnoszą się do okresu pełnienia funkcji brygadzysty. Świadek zeznał także, iż ubezpieczony zajmował się zamiataniem, utrzymaniem porządku. Z drugiej strony – świadek podał także, iż ubezpieczony wykonywał pracę w ładowniach statków. Zeznania świadka są niejasne, bowiem świadek nie był w stanie rozdzielić czynności wykonywanych przez ubezpieczonego – z jednej strony wskazywał, że pracował przy przeładunku i wykonywał prace takie, jak świadek, z drugiej podał, że wykonywał czynności związane z funkcją brygadzysty, na którą musiał wygospodarować czas, że sprawował nadzór, zmiatał nabrzeża. Stąd też, niespójności i niejasności w relacji świadka, sprawiają, że moc dowodowa zeznań J. W. jest obniżona.

Zeznaniom ubezpieczonego Sąd Okręgowy przyznał walor wiarygodności w części. Sąd dał wiarę zeznaniom ubezpieczonego co do samego faktu zatrudnienia w zakładzie pracy obecnie: (...) Spółka z o.o. w G. oraz wykonywania – aczkolwiek nie w całym okresie zatrudnienia – pracy na stanowisku sztauera-trymera. W tym zakresie zeznania ubezpieczonego mają charakter niekwestionowany i korelują z pozostałym materiałem dowodowym

w sprawie. Również i organ rentowy nie kwestionował, że ubezpieczony w pewnym okresie wykonywał pracę w warunkach szczególnych, będąc zatrudnionym jako sztauer-trymer. Sąd odmówił natomiast w części wiarygodności zeznaniom ubezpieczonego co do charakteru jego pracy i wykonywanych obowiązków w okresie po 10 stycznia 2001r. W tej części zeznania ubezpieczonego są wewnętrznie niekoherentne i labilne w toku postępowania. W ocenie Sądu, ich treść nakierowana jest na uzyskanie korzystnego dla ubezpieczonego rozstrzygnięcia sprawy, nie zaś na odzwierciedlenie rzeczywistego stanu rzeczy. Nie jest, zdaniem Sądu, koincydencją, że ubezpieczony podał, że wprawdzie zmienił brygadę, w której pracował, z brygady przeładunkowej na brygadę gospodarczą, lecz nastąpiło to wskutek odejścia brygadzisty i z inicjatywy pracodawcy. Ubezpieczony, w ocenie Sądu, nieprzypadkowo pominął fakt, iż od stycznia 2001r. orzeczone miał przeciwwskazanie do dźwigania powyżej 5 kg i w związku z tym zwrócił się do pracodawcy (na piśmie) o skierowanie do lepszej pracy. Okoliczności te, przeczące wykonywaniu pracy sztauera-trymera w pełnym wymiarze czasu pracy, nie zostały przez ubezpieczonego podane spontanicznie. Wskazuje to na selektywny charakter zeznań ubezpieczonego. Zeznania ubezpieczonego jawią się nadto jako wewnętrznie niespójne, bowiem – pomimo wyraźnego wskazania w treści pisma ze stycznia 2001r. – że zwraca się o przeniesienie do pracy lepszej, ubezpieczony wskazywał, że nic w istocie w charakterze jego zatrudnienia się nie zmieniło. Treść zeznań ubezpieczonego jest nielogiczna i nieprzekonywująca, bowiem jeśli w istocie charakter pracy nie miałby się różnić, nie byłoby potrzeby występowania do pracodawcy z wnioskiem i zmianą warunków zatrudnienia. Również zeznania ubezpieczonego, że brygada gospodarcza zajmowała się dokładnie takimi samymi czynnościami jak brygady przeładunkowe należy uznać za nielogiczne i nieprzekonywujące. Jeśli zadania i praca tych brygad niczym nie różniłyby się, wówczas nie byłoby żadnego uzasadnienia dla wyodrębnienia brygady gospodarczej, która jednak została utworzona. Co więcej, zeznania ubezpieczonego w tym zakresie pozostają w sprzeczności z konsekwentną relacją świadka G. B. (1) w tym zakresie. Nie sposób również nie zauważyć, że ubezpieczony przyznał także, iż jako brygadzista wykonywał czynności związane z organizowaniem i udziałem w pracach związanych z utrzymywaniem w czystym i uporządkowanym stanie ulic, nabrzeży, organizowaniem i nadzorem nad wykonywaniem bieżących napraw i usuwaniem usterek w pomieszczeniach użytkowanych przez pracowników, prowadzeniem prac związanych z czyszczeniem torów, rozjazdów, prowadzeniem spraw związanych z magazynowaniem, konserwowaniem i wykonywaniem drobnych napraw pomocniczego osprzętu przeładunkowego, kontrolą prawidłowego wydawania i przyjmowania przez magazynierów osprzętu przeładunkowego i prowadzeniem ewidencji. Przeczy to więc stanowisku ubezpieczonego, że jego praca polegała wyłącznie na wykonywaniu czynności sztauersko-trymerskich. Z tych względów, zeznania ubezpieczonego co do wykonywania pracy sztauera-trymera w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie po 10 stycznia 2001r. nie mogą zostać uznane za wiarygodne.

Sąd I instancji oddalił wniosek dowodowy ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci list obecności i czasu pracy ubezpieczonego w okresie 2001-2012 (k.27). Bezspornym jest, że prowadzona była lista obecności w zakładzie pracy w spornym okresie. Jednakże lista obecności wskazuje na obecność pracownika w zakładzie pracy, nie zawiera zaś informacji o rodzaju wykonywanej pracy, zaś rodzaj faktycznie wykonywanej pracy jest relewantny dla rozstrzygnięcia sprawy. Wprawdzie w ewidencji czasu pracy wpisywano w odniesieniu do wszystkich pracowników wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, jednakże okoliczność ta nie może przesądzać o rzeczywiście wykonywanej pracy. Jednocześnie ubezpieczony, reprezentowany przez pełnomocnika profesjonalnego, nie wykazał, by miała w sprawie wystąpić którakolwiek z okoliczności wskazanych w art.207§6 k.p.c., uniemożliwiająca zgłoszenie tego wniosku dowodowego na wcześniejszym etapie postępowania w sprawie. Z tych względów, uznać trzeba, iż wniosek ten zmierza do przedłużenia postępowania, a więc podlegał on oddaleniu na podstawie art. 207 § 6 k.p.c. w zw. z art.217 § 3 k.p.c.

Sąd I instancji nadmienił także, że ubezpieczony – reprezentowany przez pełnomocnika profesjonalnego – nie złożył zastrzeżenia do protokołu w związku z oddaleniem wniosku dowodowego. Celem zaś regulacji zawartej w art. 162 k.p.c. jest m.in. zapobieganie nielojalności procesowej przez zobligowanie stron do zwracania na bieżąco uwagi sądu na uchybienia procesowe w celu ich niezwłocznego wyeliminowania i niedopuszczenia do celowego tolerowania przez strony takich uchybień z zamiarem późniejszego wykorzystania ich w środkach odwoławczych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 13 maja 2015r., I ACa 1467/14).

Ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do emerytury pomostowej.

Zgodnie z art.4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz.U.2015.965, j.t.), prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Natomiast w myśl art. 6 ustawy o emeryturach pomostowych, pracownik wykonujący w morskich portach handlowych oraz przedsiębiorstwach pomocniczych działających na rzecz tych portów, zwanych dalej "portami morskimi", prace w szczególnych warunkach, wymienione w pkt 21 załącznika nr 1 do ustawy, lub o szczególnym charakterze, wymienione w pkt 12 załącznika nr 2 do ustawy, który spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1, 4-7, nabywa prawo do emerytury pomostowej, jeżeli:

- 1) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat;
- 2) ma okres pracy w portach morskich w szczególnych warunkach wymienionej w pkt 21 załącznika nr 1 do ustawy lub o szczególnym charakterze wymienionej w pkt 12 załącznika nr 2 do ustawy, wynoszący co najmniej 15 lat.

W wykazie prac w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 6 przywołanej ustawy wskazano, że pracami w szczególnych warunkach są prace fizyczne ciężkie bezpośrednio przy przeładunku w ładowniach statku (poz.21).

Stosownie do art. 3 ust.1 ustawy o emeryturach pomostowych - prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy.

Jak wynika z art.3 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych, czynniki ryzyka, o których mowa w ust. 1, są związane z następującymi rodzajami prac:

- 1) w szczególnych warunkach determinowanych siłami natury:
 - a) prace pod ziemią,
 - b) prace na wodzie,

c) prace pod wodą,

d) prace w powietrzu;

2) w szczególnych warunkach determinowanych procesami technologicznymi:

a) prace w warunkach gorącego mikroklimatu - prace wykonywane w pomieszczeniach, w których wartość wskaźnika obciążenia termicznego WBGT wynosi 28°C i powyżej, przy wartości tempa metabolizmu pracownika powyżej 130 W/m^2 ,

b) prace w warunkach zimnego mikroklimatu - prace wykonywane w pomieszczeniach o temperaturze powietrza poniżej 0°C ,

c) bardzo ciężkie prace fizyczne - prace powodujące w ciągu zmiany roboczej efektywny wydatek energetyczny u mężczyzn - powyżej 8400 kJ , a u kobiet - powyżej 4600 kJ ,

d) prace w warunkach podwyższonego ciśnienia atmosferycznego,

e) ciężkie prace fizyczne związane z bardzo dużym obciążeniem statycznym wynikającym z konieczności pracy w wymuszonej, niezmiennej pozycji ciała; przy czym ciężkie prace fizyczne to prace powodujące w ciągu zmiany roboczej efektywny wydatek energetyczny u mężczyzn - powyżej 6300 kJ , a u kobiet - powyżej 4200 kJ , a prace w wymuszonej pozycji ciała to prace wymagające znacznego pochylecia i (lub) skręcenia pleców przy jednoczesnym wywieraniu siły powyżej 10 kG dla mężczyzn i 5 kG dla kobiet (wg metody OWAS pozycja kategorii 4) przez co najmniej 50% zmiany robocze

Sąd Okręgowy podkreślił, że brzmienie art. 3 ust. 3 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych w sposób jednoznaczny wskazuje, że ustawodawca w tym przepisie zarazem zdefiniował istotę prac o szczególnym charakterze oraz że do prac takich zaliczył te tylko, których cechy określa załącznik nr 2. Wykaz ten nie ma charakteru przykładowego (wyrok WSA w Krakowie z dnia 17 czerwca 2013r., III SA/Kr 1534/12). Przy czym, wykaz prac określonych w art. 3 ust. 1 i 3 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych jest zamknięty i nie podlega uzupełnieniu, a to co oznacza, że cech pracy o szczególnym charakterze lub w szczególnych warunkach nie mogą posiadać inne prace, chociażby zbliżone rodzajowo, których sposób wykonania i jakość mogły obniżyć się z wiekiem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 maja 2015r., III AUa 715/14).

Oznacza to, że za osobę wykonującą pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu art.3 ustawy o emeryturach pomostowych może być uznana wyłącznie osoba wykonująca pracę rodzajowo określoną w załączniku nr 2 do ustawy. Inne prace, choćby rodzajowo zbliżone, nie mogą zostać uznane za wykonywane w warunkach szczególnych.

Zatem, w odniesieniu do prac przeładunkowych, za prace w warunkach szczególnych mogą zostać uznane wyłącznie ciężkie prace fizyczne bezpośrednio przy przeładunku w ładowniach statku; inny rodzaj pracy, choćby związany z przeładunkiem, nie może być kwalifikowany jako praca w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art.3 ust.4 ustawy o emeryturach pomostowych, za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w ust. 1. Oznacza to, że praca w warunkach szczególnych musi być wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy; jeżeli pracownik wykonuje pracę kwalifikowaną jako pracę w warunkach szczególnych, jednakże tylko w ramach częściowych obowiązków, podzielonych czasowo z wykonywaniem prac innego rodzaju, wówczas nie można uznać, by wykonywał on pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu art.3 ust.3 i 4 pkt 5 i 6 oraz art.6 ustawy o emeryturach pomostowych.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt sprawy niniejszej należy zauważyć, iż kwestią sporną w przedmiotowej sprawie był okres wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych, tj. wykonywania prac fizycznych ciężkich bezpośrednio przy przeładunku w ładowniach statku.

W ocenie Sądu I instancji, analiza materiału dowodowego zebranego w toku postępowania nie daje podstaw do przyjęcia, by w okresie po 10 stycznia 2001r. ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu art.3 ust.1,2e i 4 ustawy o emeryturach pomostowych.

Nie może budzić wątpliwości, iż ubezpieczony zatrudniony był na stanowisku sztauera-trymera. Do stycznia 2001r. ubezpieczony wykonywał tę pracę w brygadzie przeładunkowej. Pracownicy brygady przeładunkowej wykonywali wyłącznie prace związane z przeładunkiem towarów, pracując w ładowniach statków. Jednakże w dniu 10 stycznia 2001r. ubezpieczony otrzymał zaświadczenie lekarskie – w wyniku przeprowadzonych badań lekarskich – o zdolności do pracy na stanowisku sztauera-trymera od dnia 11 stycznia 2001r., przy czym lekarz medycyny pracy wskazał, że ubezpieczony ma zakaz dźwignia ciężarów powyżej 5 kg na stałe. W związku z tym, ubezpieczony zwrócił się o przeniesienie z brygady przeładunkowej do brygady gospodarczej. Jak już wskazano, zeznania ubezpieczonego, że rodzaj wykonywanej przez niego pracy nie uległ zmianie, nie mogą zostać uznane za wiarygodne. Bezsprzecznie ubezpieczony miał zakaz dźwignia powyżej 5 kg na stałe. Sam wnioskował – z uwagi na przeciwwskazania zdrowotne – o przeniesienie go do lżejszej pracy. Okoliczności te, w powiązaniu z zeznaniami świadka G. B. (1), jednoznacznie wskazują, na inną rodzajowo pracę wykonywaną przez pracowników brygady gospodarczej. Z zeznań świadka wynika, że osoby zatrudnione w tej brygadzie nie zajmowały się w sposób stały i wyłączny czynnościami związanymi z przeładunkiem, ale wykonywały czynności związane z zakończeniem przeładunku, odbiorem sprzętu, utrzymaniem porządku. Sam ubezpieczony przyznał, że wykonywał częściowo pracę na elewatorze, częściowo na nabrzeżach. W ocenie Sądu, nie może budzić wątpliwości, iż pracodawca w ramach organizacji przedsiębiorstwa i organizacji pracy wyodrębnił brygady przeładunkowe oraz brygadę gospodarczą; zadania tych brygad nie były jednakowe – nie byłoby bowiem podstaw do tworzenia odrębnej brygady gospodarczej, jeśli w istocie miała to być kolejna brygada przeładunkowa. Również fakt, iż ubezpieczony wniósł o przeniesienie do lżejszej pracy, a więc do brygady gospodarczej świadczy, iż zadania tych brygad były różne. Wywody ubezpieczonego, iż w istocie w ramach brygady gospodarczej wykonywał pracę tego samego rodzaju, w pełnym wymiarze czasu pracy, jak w okresie wcześniejszym, zostały – zdaniem Sądu – skonstruowane na potrzeby niniejszego postępowania i nie odzwierciedlają rzeczywistego stanu rzeczy, zwłaszcza, że przeczą im zeznania świadka G. B. (2) co do organizacji pracy i zakresu zadań poszczególnych brygad. Nie może budzić wątpliwości, że od 2004r. ubezpieczony zatrudniony był na stanowisku brygadzysty brygady gospodarczej. Sam ubezpieczony przyznał, że wykonywał też obowiązki związane m.in. z zapewnieniem sprzątnięcia i utrzymania w czystości nabrzeży, placów, ulic, czyszczeniem torów i rozjazdów, prowadzeniem spraw związanych z magazynowaniem pomocniczego osprzętu przeładunkowego. Wszystkie te okoliczności, we wzajemnym powiązaniu, prowadzić muszą do wniosku, iż od dnia 11 stycznia 2001r. ubezpieczony nie wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy ciężkich prac fizycznych bezpośrednio przy przeładunku w ładowniach statku.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie można więc przyjąć, by od 11 stycznia 2001r. do 31 marca 2012r. ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu art.6 ustawy o emeryturach pomostowych w zw. poz. 21 załącznika nr 2 do ustawy.

Przesłanki nabycia prawa do emerytury na podstawie przepisów o emeryturach pomostowych muszą być spełnione łącznie. Oznacza to, że brak choćby jednego z tych warunków powoduje niemożność nabycia uprawnień emerytalnych. Nadto warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową, w świetle wykładni językowej art. 4 i 49 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych, jest legitymowanie się określonym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych lub dotychczasowych przepisów) oraz kontynuowanie pracy w tych warunkach po wejściu w życie ustawy, a więc po dniu 1 stycznia 2009 r. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 lipca 2013r., III AUa 1664/12).

Nie można również przyjąć, by ubezpieczony spełnił wymogi określone w art.49 ustawy o emeryturach pomostowych.

Stosownie do art.49 ustawy o emeryturach pomostowych, prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

- 1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;
- 3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Jak wskazano, z uwagi na fakt, iż nie można uznać, by ubezpieczony po 10 stycznia 2001r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych, nie posiada on okresu pracy w warunkach szczególnych wymaganego zgodnie z art.49 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Z powyższych względów, na podstawie przywołanych przepisów, w zw. z art.477¹⁴§1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od wyroku wywiódł ubezpieczony, zaskarżając go w całości i zarzucając:

- 1) Naruszenie prawa materialnego, tj. art. 4 i 6 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych poprzez jego błędne niezastosowanie i nie przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury pomostowej, w sytuacji, gdy spełnia on ustawowe przesłanki;
- 2) Naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:
 - a) Błędą odmowę przyznania waloru wiarygodności zeznań świadków J. W. oraz G. B. (1) - skoro ich zeznania są spójne, logiczne i zgodne z pozostałym w sprawie materiałem dowodowym, świadkowie ci w sposób stanowczy zeznali, iż po dniu 10 stycznia 2001 r. ubezpieczony nadal wykonywał ciężkie prace fizyczne bezpośrednio przy przeładunku statków;
 - b) Błędą odmowę przyznania waloru wiarygodności zeznań ubezpieczonego, skoro jego zeznania były spójne i logiczne, a ubezpieczony w sposób stanowczy wskazywał, iż mimo otrzymania zaświadczenia lekarskiego z dnia 10 stycznia 2001 r. nadal wykonywał ciężkie prace fizyczne bezpośrednio przy przeładunku statków; Wprawdzie ubezpieczony nie mógł dźwigać ciężkich worków po 30-50 kg, jednakże nadal pracował jako sztauer-trymer i całymi dniami przerzucał łopatą przeładowywany materiał sypki, potrafiąc przez cały dzień przerzucić kilka ton materiału sypkiego, pracując w warunkach dużego hałasu i zapylenia o dużym nasileniu;
 - c) Błędą oceną materiału dowodowego poprzez błędne ustalenie, iż ubezpieczony w okresie po dniu 10 stycznia 2001 r. nie wykonywał już ciężkich prac fizycznych bezpośrednio przy przeładunku statków.

Wobec powyższego apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury od momentu złożenia wniosku o emeryturę pomostową oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego - według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że z zaświadczenia lekarskiego z dnia 10 stycznia 2001 r. (karta 61 akt osobowych) wynika, iż ubezpieczony nadal jest zdolny do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku, a jedynie ze względu na problemy z kręgosłupem - ma zakaz dźwigania ciężkich worków (np. po 30-40 kg). Pismem z dnia 11 stycznia 2001 r. ubezpieczony przedłożył zaświadczenie lekarskie, które wskazywało, że nie może dźwigać jednorazowych pakunków powyżej 5 kg, ale pracodawca - jak wynika wprost z adnotacji na tym piśmie - nadal zatrudniał ubezpieczonego na stanowisku sztauer .

Apelujący podkreślił, iż specyfika jego pracy od samego początku głównie polegała na przeładunku towaru sypkiego - tj. m.in. zboża. Ten towar sypki przesypany był luzem, a nie w ciężkich workach po 30-50 kg. Praca ubezpieczonego zatem nadal polegała na przesypaniu tego ładunku sypkiego wielkimi szuflami. Zatem po 10 stycznia 2001 r. mimo, iż ubezpieczony pracował przy pomocy szufl - nadal wykonywał ciężkie prace fizyczne bezpośrednio przy przeładunku statków. Jednorazowy ładunek na szuflę ważył do 5 kg, jednakże przez 8 godzin pracy dziennie - ubezpieczony przerzucał setki razy materiał sypki na takiej szuflę, a łączna waga tego ładunku przez cały dzień wynosiła kilka ton. Ubezpieczony ponadto wykonywał te prace fizyczne w ciężkich warunkach, bowiem panowało w ładowni i magazynie - stałe i intensywne zakurzenie spowodowane przenoszeniem sypkiego ładunku (np. zboża), a także duży hałas - związany z pracą urządzeń przeładunkowych, które wspomagały pracę przy przeładunku towarów (np. towar sypki przerzucany był przez ubezpieczonego na specjalną prowadnicę taśmową, która dalej przenosiła materiał do dalszych części magazynu).

Ze świadectwa pracy z dnia 31 marca 2012 r. wynika, iż P. K. od 1990 roku do 31.12.2003 r. pracował jako sztaur-trymer, a dopiero od 1 stycznia 2004 r. do 21 marca 2012 r. jako brygadzysta sztaur-trymer. Ubezpieczony dopiero od roku 2004 był brygadystą, do tej pory pracował wyłącznie jako pracownik fizyczny przy przeładunku statków. Żaden dowód nie wskazuje na to, iż w brygadzie gospodarczej - nie było ciężkich fizycznych prac przy przeładunku towarów sypkich w zakładzie pracy ubezpieczonego. Ubezpieczony wobec pracy w ciężkich warunkach - musiał stale używać stoperów do uszu, a także maskę przeciwpyłową. Karty pracy, bądź inne formalności - ubezpieczony wykonywał dopiero po zakończeniu 8 godzinnej pracy przy przeładunku w ładowni albo elewatorze. Świadkowie G. B. (1) i J. W. również potwierdzili, że ubezpieczony nadal wykonywał ciężkie prace przy przeładunku statków.

Wnioskodawca wskazał również, iż z miesięcznego wykazu godzin za styczeń 2003 r. wynika, iż w pozycji nr 3 - Pan K. P. wykonywał pracę w pełnym wymiarze czasu pracy - tj. 8 godzin dziennie i otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szczególnych - w postaci dodatkowego wynagrodzenia odpowiadającego równowartości 5h pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszej sprawy było przyznanie wnioskodawcy P. K. prawa do emerytury pomostowej.

W powyższym zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikającej z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, uzasadniających ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. Sąd Apelacyjny podziela dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne i rozważania prawne, przyjmując je za własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich szczegółowego powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998r. I PKN 339/98 OSNAPiUS z 1999r. nr 24 poz. 776).

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. 2008. Nr 237, poz. 1656 ze zm.), prawo do emerytury pomostowej przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;

5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;

6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Ustawa o emeryturach pomostowych dopuściła odstępstwa od przesłanki wymienionej w jej art. 4 pkt 6, wskazując w art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, że prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;

3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury pomostowej, uznając mu staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 12 lat 2 miesięcy i 4 dni, natomiast nie zaliczając do tego stażu pracy w (...) sp. z o.o. w G. od 11 stycznia 2001 r. do 31 marca 2012 r.

Sąd I instancji po przeprowadzeniu postępowania dowodowego z dokumentów oraz z zeznań świadków uznał, iż wnioskodawca w spornym okresie nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1, 2e i 4 ustawy o emeryturach pomostowych, a tym samym nie posiada wymaganego przepisami stażu pracy w warunkach szczególnych.

Wnioskodawca w apelacji podnosił, iż Sąd Okręgowy dokonał błędnych ustaleń faktycznych, bowiem w okresie od 11 stycznia 2001 r. do 31 marca 2012 r. wykonywał on prace w warunkach szczególnych wskazane w pkt 21 załącznika nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych, tj. prace fizyczne ciężkie bezpośrednio przy przeładunku w ładowniach statku. Sąd Apelacyjny zarzutu tego jednak nie podziela.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy trafnie ocenił, iż całość materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie wskazuje, iż po dniu 10 stycznia 2001 r. wnioskodawca nie wykonywał prac w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż zasadniczym środkiem dowodowym, na jakim oparł się Sąd I instancji, były dokumenty znajdujące się w aktach osobowych ubezpieczonego. Orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych daje bowiem prymat dowodowi w postaci akt osobowych ubezpieczonego nad dowodem z zeznań świadków. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 21 czerwca 2016 r. (sygn. III AUa 1842/15, Lex nr 2071302), prawo do emerytury w niższym wieku stanowi przywilej i jako takie jest odstępstwem od zasady powszechnego wieku emerytalnego. W związku z tym strona nie może poprzestać na jego uprawdopodobnieniu, lecz musi udowodnić przesłanki przyznania prawa w sposób bezsporny, a temu służą przede wszystkim dokumenty i dopiero wówczas, gdy są one niedostępne lub niekompletne, możliwym i uzasadnionym jest dokonywanie ustaleń na podstawie innych dowodów, w tym zeznań wskazywanych przez wnioskodawcę świadków. Same zeznania świadków, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach. Tym bardziej nie jest dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia

19 listopada 2015 r., III AUa 924/15, Lex nr 1950568). W sytuacji zatem, gdy sąd dysponuje aktami osobowymi ubezpieczonego, zawierającymi dokumenty wskazujące jednoznacznie na charakter wykonywanej pracy, sąd ten nie może jedynie w oparciu o zeznania świadków wyprowadzić wniosków przeciwnych.

W aktach osobowych wnioskodawcy znajduje się zaś szereg dowodów wskazujących, iż ciężkie prace fizyczne bezpośrednio przy przeładunku wnioskodawca wykonywał tylko do dnia 10 stycznia 2001 r. W zaświadczeniu lekarskim wystawionym w dniu 10 stycznia 2001 r. przez specjalistę medycyny pracy po wykonaniu badań okresowych wskazano bowiem, iż wnioskodawca jest zdolny do pracy na stanowisku sztauera - trymera, jednak ma ona zakaz dźwigania ciężarów powyżej 5 kg na stałe. Nadto, jak wynika z pisma ubezpieczonego z dnia 11 stycznia 2001 r., kiedy w związku z chorobą kręgosłupa utracił on zdolność pracy przy przeładunku, sam wystąpił do pracodawcy o to, żeby przenieść go z brygady przeładunkowej do brygady gospodarczej, czyli na stanowisko pracy zgodnej z powyższym zaświadczeniem, tj. do pracy lekkiej, która nie powoduje dźwigania powyżej 5 kg.

Sąd II instancji w pełni podziela rozważania Sądu Okręgowego, iż zadania pracowników brygady gospodarczej nie mogły być takie same jak zadania brygady przeładunkowej. Brak bowiem uzasadnienia, żeby tworzyć dwie brygady noszące całkowicie odmienne nazwy, gdyby zakres ich pracy nie różnił się.

Jak wynika z zeznań świadków J. W. i G. B. (1), brygada przeładunkowa wykonywała czynności bezpośrednio przy przeładunkach towarów sypkich (zbóż), w ładowniach statków – rozgarniając i wyrównując zboże przy załadunku, lub też wygarniając lub zagarniając zboże przy rozładunku. Przy przeładunku wykorzystywany był sprzęt przeładunkowy. Była to ciężka praca fizyczna. Brygada porządkowa zajmowała się natomiast tzw. sprzątnieniem końcowym i miała niewiele wspólnego z załadunkiem. Jak zeznał świadek G. B. (1), chodziło o czynności końcowe. Jako że przy pomocy urządzeń używanych przez pracowników brygady przeładunkowej nie można było wszystkiego wygarnąć do końca, robili to na końcu pracownicy brygady gospodarczej przy pomocy łopat a nawet miotły. Jak wynika z zakresu obowiązków oraz zeznań świadków, praca ta wiązała się także z wydawaniem narzędzi. Wprawdzie świadkowie i wnioskodawca próbowali bagatelizować obowiązek wnioskodawcy wydawania narzędzi, mówiąc że tak naprawdę każdy sobie sam otwierał kantorek i brał sprzęt. Dokumenty z akt osobowych wskazują jednak, że nie można dać wiary zeznaniom świadków w tej części, bowiem jak wynika z umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników za mienie powierzone z dnia 2 stycznia 2004 r. (k. 72 akt osobowych), wnioskodawca wyraził zgodę na przyjęcie wraz z innymi pracownikami współodpowiedzialności za powierzony sprzęt. Oznacza to, że sprzęt był wydawany za pokwitowaniem i rejestrowany. Wobec przyjęcia przez pracowników odpowiedzialności materialnej za sprzęt, Sądowi II instancji niewiarygodnym zdaje się, aby przekazywanie sprzętu odbywało się tak, że każdy mógł wejść do kantorka i bez jakiegokolwiek kontroli zabrać sobie potrzebne narzędzia. W świetle powyższego, zdaniem Sądu Apelacyjnego, wydawanie sprzętu także było zatem istotną częścią pracy wnioskodawcy w spornym okresie.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku w niniejszym składzie podziela pogląd prawny wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r. (II UK 164/11, OSNP 2013/5-6/62), w którym wskazano, że warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową w świetle art. 4 i 49 ustawy o emeryturach pomostowych, jest legitymowanie się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze (w rozumieniu tej ustawy lub dotychczasowych przepisów) oraz kontynuowanie pracy w tych warunkach po wejściu w życie ustawy o emeryturach pomostowych, a więc po 1 stycznia 2009 r. Osoba ubiegająca się o emeryturę pomostową, która nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy „szczególnej” według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do tej emerytury jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy można kwalifikować jako pracę w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych).

Jako że wnioskodawca nie pracował w warunkach szczególnych po wejściu w życie ustawy o emeryturach pomostowych, dla spełnienia przesłanki 15 lat pracy w warunkach szczególnych należało zatem wykazać, że w całym okresie wykonywana przez pracownika praca spełnia wymogi pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu tej ustawy, czyli kwalifikować ją z pkt 21 załącznika do ustawy o emeryturach pomostowych. Ostatecznie bezspornym bowiem było, że wnioskodawca w spornym okresie nie obsługiwał żurawia i innych sprzętów kwalifikowanych z punktu 12

załącznika nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych. W punkcie 21 załącznika do ustawy mowa jest zaś o pracach fizycznych ciężkich, wykonywanych bezpośrednio przy przeładunku w ładowniach statku. Do prac takich nie można zatem zaliczyć prac na redzie, przy wagonach, czy przy użyciu miotły lub łopaty, bowiem nie są to ciężkie prace przeładunkowe.

Na marginesie zaznaczyć należy, iż prace pomocnicze na statkach mogłyby zostać zakwalifikowane jako prace warunkach szczególnych gdyby kwalifikacji dokonywano w oparciu o ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń społecznych. W ustawie o emeryturach pomostowych do prac w warunkach szczególnych zaliczone zostały jednak tylko ciężkie prace przeładunkowe, a takich wnioskodawca w spornym okresie niewątpliwie nie wykonywał.

Podkreślenia jeszcze wymaga, iż także w ocenie pracodawcy wnioskodawca po 10 stycznia 2001 r. nie wykonywał ciężkiej pracy przeładunkowej w warunkach szczególnych, bowiem w świadectwie pracy z dnia 31 marca 2012 r. (k. 13 akt rentowych) wskazano, że w tym okresie wykonywał lekkie prace zgodnie z zaleceniem lekarza.

Odnosząc się zaś do przedstawionego w apelacji zarzutu, że ubezpieczony przedłożył potem nowsze zaświadczenie lekarskie, wyjaśnić należy, iż z zaświadczenia z dnia 16 listopada 2001 r. nie wynika wprowadzie zakaz pracy na stanowisku sztauer - trymer, ale jak wynika z angaży, po dniu 16 listopada 2001 r. ubezpieczony nadal pracował w brygadzie gospodarczej. Nadto, z angaży tych wynika również, że nie dostawał w spornym okresie dodatku za prace w warunkach szkodliwych, który to dodatek dostawał pracując wcześniej w brygadzie przeładunkowej.

Reasumując, Sąd Apelacyjny uznał, iż Sąd Okręgowy trafnie oddalił odwołanie wnioskodawcy, gdyż nie spełnił on przesłanek nabycia prawa do emerytury pomostowej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego.

SSA Lucyna Ramlo Grażyna Horbulewicz SSA Alicja Podlewska